

~Sedatephobia rap collective~

Παρουσίαση της ομάδας

Οι Sedatephobia είμαστε μια αυτοοργανωμένη μουσική συλλογικότητα η οποία ασχολείται με το ραπ. Λειτουργούμε με οριζόντια εβδομαδιαία συνέλευση, αντιιεραρχικά, με βάση την συνδιαμόρφωση, όπου λαμβάνουμε αποφάσεις για τον τρόπο δράσης της ομάδας και για διάφορα θέματα που μας απασχολούν. Σκοπός της ομάδας είναι η διάχυση της ελεύθερης έκφρασης χωρίς μεσάζοντες και εισόδους, μακριά από εξουσιαστικές και εμπορευματικές λογικές. Μακριά από αφεντικά που διαμεσολαβούν στην δημιουργικότητα μας, αποκλείουν αυτούς που δεν έχουν λεφτά για το εισιτήριο, εκμεταλλεύονται εργαζόμενους και εργαζόμενες.

Αυτό που θέλαμε να πετύχουμε είναι να δημιουργήσουμε ένα ανταγωνιστικό μουσικό ρεύμα, με τους δικούς μας όρους και το δικό μας περιεχόμενο το οποίο έχει ξεκάθαρα πολιτικά χαρακτηριστικά, και εναντιώνεται σε κάθε μορφή εξουσίας και επιβολής.

Τόσο στην ομάδα, όσο και στους χώρους που κινούμαστε, δεν χωράνε φασίστες,σεξιστές, αφεντικά και άτομα με παρεμβατικές συμπεριφορές.

> Το Sedate έχει τέσσερις στοχεύσεις

- Η πρώτη είναι το στήσιμο αυτοοργανωμένων αντιφασιστικών ραπ συναυλιών σε πλατείες, δρόμους, γειτονιές, στέκια και καταλήψεις. Αυτό συμβαίνει τόσο ως απάντηση στην "τέχνη" που απαιτεί είσοδο και δημιουργεί οικονομικούς αποκλεισμούς, όσο και ως μια προσπάθεια επανοικειοποίησης του δημόσιου χώρου. Γουστάρουμε να καταλαμβάνουμε χώρο από τη δημόσια σφαίρα που όλο μικραίνει και να στήνουμε γιορτές του δρόμου, μακριά από αφεντικά, πορτιέρηδες, φασίστες, σεξιστές. Θέλουμε να δίνουμε χώρο σε σχήματα και άτομα με τα οποία συμφωνούμε σε πολιτικά μίνιμουμ να χώνουν τα ραπς τους, να επικοινωνούμε σκεπτικά, να χτίζουμε σχέσεις αλληλεγγύης.

- Η δεύτερη είναι η παραγωγή της δικιάς μας μουσικής, απαντώντας στην ανάγκη μας για έκφραση, συλλογικοποιώντας τις γνώσεις, τον εξοπλισμό και το χρόνο μας. Δεν είναι ψέμα πως η πηγαία ανάγκη του ανθρώπου για δημιουργία ασφυκτιά στο υπάρχον. Μόνο όσοι έχουν τα μέσα, δηλαδή χρήματα, εξοπλισμό και κυρίως τις γνωριμίες μπορούν να την παράγουν, ενώ οι νόρμες που επιβάλλει η μουσική βιομηχανία, το σταριλίκι και η αυτοπροβολή, το κυνήγι του χρήματος με κάθε μέσο, η αντικειμενοποίηση των γυναικών και ο διάχυτος σεξισμός και ομοφοβία, η ματσίλα και η όλη λογική της επιβολής διαμορφώνουν ένα ζοφερό τοπίο. Εμείς λοιπόν μέσα σε όλο αυτό το εξατομικευμένο περιβάλλον που ο "καθένας κοιτάει τον κώλο του", γουστάρουμε να εκφραζόμαστε συλλογικά. Να συζητάμε, να γράφουμε δίσκους, μεμονωμένα κομμάτια, cyphers, προσωπικές δουλειές, να ηχογραφούμε και να μιξάρουμε (όποτε είναι δυνατόν, καθώς δεν τα ξέρουν όλοι όλα), να ανεβαίνουμε στη σκηνή όλοι μαζί, να παρουσιάζουμε στον κόσμο όχι έναν "mc" ή μια μπάντα, αλλά μια κοινότητα.

- Τρίτη στόχευση είναι η λειτουργία του αυτοοργανωμένου label της ομάδας, ένα κοινό ταμείο το οποίο αρχικά χρησιμοποιούταν για να "κοπούν" τα cd της συλλογικότητας, ενώ πλέον με την οικονομική στήριξη του κόσμου άρχισε να κόβει cd και άλλων diy mcήδων και σχημάτων. Η δομή μετρά πλέον 8 κυκλοφορίες από μέλη και σχήματα της συλλογικότητας και δύο ακόμα από άτομα που δεν ανήκουν στη συνέλευση. Όρος του label είναι ότι δεν υπάρχει αντίτιμο για τα cd του, αλλά ελεύθερη συνεισφορά, ώστε να μην αποκλείονται όσοι δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να πληρώσουν αντίτιμο, αλλά και γιατί δεν συμφωνούμε με την

“κοστολόγηση” της δικής μας δημιουργικής μας έκφρασης (χωρίς φυσικά να καταδικάζουμε όποια για οποιονδήποτε λόγο το κάνει). Τα χρήματα της ελεύθερης συνεισφοράς προφανώς δεν μπαίνουν σε τσέπες, αλλά αυτοτροφοδοτούν το label για τη κοπή της επόμενης κυκλοφορίας. Εκτός του label υπάρχει και distro με δουλειές άλλων DIY μουσικών σχημάτων και καλλιτεχνών, για τη διάχυση της αυτοοργανωμένης ελεύθερης έκφρασης και των προταγμάτων της.

- Τέταρτη και πιο καινούρια στόχευση αποτελεί η δημιουργία ενός αυτοοργανωμένου studio. Η δομή αυτή θέλουμε να εξυπηρετεί αρχικά ως χώρος ηχογράφησης, για ραπ σχήματα και pcs που ανήκουν στην αυτοοργανωμένη σκηνή. Άλλος ένας τρόπος δηλαδή να δημιουργήσουμε τα δικά μας συλλογικά εγχειρήματα μακριά από λογικές κέρδους και “επαγγελματικά” studio που χρεώνουν ένα κάρο λεφτά την ώρα. Ταυτόχρονα διευρύνουμε τον κύκλο μας με ανθρώπους που μοιραζόμαστε κοινές αξίες και λογικές.

Ιστορική αναδρομή

Βέβαια δεν ανακαλύψαμε και τη φωτιά, δεν είμαστε η πρώτη ομάδα που επιχειρεί να βάλει το λιθαράκι της στην αναβάθμιση της αυτοοργανωμένης μουσικής, ούτε καν της ραπ μουσικής, ούτε καν στη Θεσσαλονίκη. Πριν τη δημιουργία του Sedatephobia στην πόλη μας, υπήρχε η ραπ κολεκτίβα DeadNotes, στην οποία συμμετείχαν άτομα από τη συλλογικότητά μας, ενώ μέρος του συλλογικού εξοπλισμού ηχογράφησης του DeadNotes δόθηκε σε εμάς. Ο εξοπλισμός ανήκε αρχικά στον σύντροφο LiteralX, ο οποίος ήταν ιδρυτικό μέλος των DeadNotes και έφυγε από την ζωή τον Ιανουάριο του 2013. Μετά τη διάλυση των DeadNotes και πριν από τη δημιουργία του Sedate υπήρξε η ομάδα AntifaSounds, που έστηνε αυτοοργανωμένες συναυλίες που δεν ήταν μόνο ραπ (αν και είχαν αδυναμία στο είδος). Μέλη της συλλογικότητάς μας συμμετείχαν και σε αυτήν την ομάδα. Τέλη του 2014 μαζευτήκαμε πρώτη φορά κάποια άτομα και ξεκινήσαμε τη συνέλευση του Sedatephobia, και τον Μάρτη του 2015 στήθηκε το πρώτο live με αυτήν την υπογραφή. Λίγους μήνες αργότερα η συνέλευση στεγάστηκε στον αυτοοργανωμένο χώρο ελεύθερης συλλογικής έκφρασης BIOTEXNIA, που στεγαζόταν στην Ορφανίδου 4 από το 2011 μέχρι το 2017. Σε αυτόν τον χώρο στήθηκαν και από το Sedate και από άλλες ομάδες live, πάρτυ, εκδηλώσεις, συλλογικές κουζίνες, προβολές κ.α., στηρίζαμε καταλήψεις και πολιτικές συλλογικότητες ,και ενισχύσαμε οικονομικά με τα παραπάνω δρώμενα δράσεις αλληλεγγύης για τους μετανάστες, καθώς και άτομα που διώκονται δικαστικά από το κράτος για την πολιτική τους δράση. Ο χώρος δυστυχώς πουλήθηκε εν αγνοία μας, και το 2017 μείναμε χωρίς στέγη. Σύντομα η διαχειριστική συνέλευση της Βιοτεχνίας όπως και η συνέλευση Sedatephobia φιλοξενήθηκαν για περίπου 8 μήνες στην Κατάληψη Mundo Nuevo. Σε όλο αυτό το διάστημα συνεχίσαμε τη δράση μας στήνοντας αυτοοργανωμένες συναυλίες και dj set σε γειτονίες, πάρκα , πλατείες και καταλήψεις. Παρόλο που τα επόμενα χρόνια η συλλογικότητα δεν είχε σταθερό τόπο συνάντησης συνεχίσαμε κανονικά τις συνελεύσεις μας σε εβδομαδιαία βάση, οργανώναμε live και πάρτυ, δώσαμε βαρύτητα στην αναβάθμιση του label, καθώς και πρόσφατα του ηχητικού εξοπλισμού για live(μικρόφωνα). Τον Οκτώβριο του 2019 αρχίσαμε να στεγαζόμαστε στον Ε.Κ.Χ. Σχολείο.

Σε αυτό το σημείο θέλουμε να μοιραστούμε:

> Εμπειρίες και προβλήματα που προκύψανε όσο καιρό υπάρχουμε σαν ομάδα.

Σε πολλές περιπτώσεις ήρθαμε σε επαφή με ομάδες και συλλογικότητες που είτε μας κάλεσαν να παίξουμε live, ή συνδιοργανώσαμε κάποιο άλλο, και δημιουργήσαμε δυνατές συντροφικές σχέσεις πάντα με αμοιβαίο σεβασμό στα πολιτικά περιεχόμενα του καθενός. Η

λογική μας βέβαια είναι ότι δεν πάμε απλά για να παίξουμε αλλά και να βοηθήσουμε στο στήσιμο, την περιφρούρηση του εκάστοτε χώρου, το μπαρ, το καθάρισμα κ.α. όπως και να γνωρίσουμε / συζητήσουμε με τις ομάδες και να ανταλλάξουμε ιδέες και αντιλήψεις, κάτι που μας κάνει κομμάτι του εγχειρήματος που συμμετέχουμε.

Υπήρξαν φορές που βρεθήκαμε αντιμέτωποι με μια σχετική αδιαφορία από ομάδες τόσο κατά την επικοινωνία και προετοιμασία όσο και κατά τη διάρκεια ενός diy σκηνικού. Επειδή η ομάδα μας επικεντρώνεται στην μουσική, δεν είναι κατανοητό από όλους/ες πως αποτελούμε συλλογικότητα με σταθερή δουλειά και χαρακτηριστικά. Δηλαδή έχουμε νιώσει πως μας καλούσαν απλά ευκαιριακά για να παίξει μια μπάντα. Η συνεννόηση γινόταν άτυπα και αποσπασματικά. Επιπλέον, πολλές φορές πέρα απ' το ότι ο ήχος ήταν ελλιπής ή όχι και τόσο λειτουργικός, δεν υπήρχαν άτομα κατάλληλα προετοιμασμένα για την ομαλή διεξαγωγή του σκηνικού. Προφανώς όμως εφόσον ένας χώρος δεν έχει την υποδομή ή ο σκοπός είναι τέτοιος που δεν σηκώνει έξοδα για ήχο κτλ, είναι σεβαστό και κατανοητό.

Πέρα από τα παραπάνω προσπαθούμε να χτίσουμε μια κουλτούρα συμμετοχής με τον κόσμο, δηλαδή να νιώθει μέρος του σκηνικού. Μία από τις βασικές στοχεύσεις μας είναι τα άτομα που έρχονται στα σκηνικά μας να αντιλαμβάνονται τα περιεχόμενα της αυτοοργάνωσης και να βοηθούν ενεργά σε αυτά, από το να μαζεύουν τα σκουπίδια τους μέχρι το να είναι σε εγρήγορση για τυχόν παραβιαστικές συμπεριφορές, από το να νιώθουν ασφαλείς και ότι "χωράνε" μέχρι και να εκφράζονται και οι ίδιοι/ες παίρνοντας το μικρόφωνο. Γενικά, έχει δημιουργηθεί ένας κύκλος ατόμων, που όχι απλά υποστηρίζει τέτοιου είδους δράσεις, αλλά και προσφέρει ενεργά σε αυτές. Μέσα από όλη αυτή τη διαδικασία, προσδοκούμε να σπάσουμε το διαχωρισμό καλλιτέχνη-κοινού-διοργανωτών κάτι το οποίο βλέπουμε ήδη σιγά σιγά να συμβαίνει.

Πολλές φορές έχει τύχει σε σκηνικά που διοργανώσαμε ή έχουμε βρεθεί να υπάρχουν άτομα με τραμπούκικες, σεξιστικές και εχθρικές συμπεριφορές. Σε αυτές τις περιπτώσεις, απομακρύνουμε αυτά τα άτομα από το χώρο και τους κάνουμε κατανοητό ότι τέτοιες συμπεριφορές δεν είναι ανεκτές. Αυτό βέβαια προσπαθούμε να το κάνουμε οργανωμένα αποφεύγοντας τις καταστάσεις "όχλου".

Όπως αναφέραμε και προηγουμένως, είμαστε θετικές στο να παίρνει το μικρόφωνο και άλλος κόσμος για να εκφραστεί ή να παρέμβει. Αυτή η φάση γενικότερα ονομάζεται openmics και παρ' ότι είναι μια όμορφη ιδέα έχουν προκύψει και πολλά προβλήματα από αυτήν. Ήταν πολλές οι φορές που έχουμε εξηγήσει στα άτομα που θέλουν αυθόρμητα να πάρουν το μικρόφωνο, τις πολιτικές μας θέσεις, κυρίως όσον αφορά τον αντισεξισμό και το ματισίκι, παρ' όλα αυτά καταλήξαμε να ακούμε ραπς με προβληματικό περιεχόμενο αγνοώντας ότι είπαμε πιο πριν. Σε τέτοιες περιπτώσεις κόβουμε την εκτέλεση τους και εάν χρειαστεί τους απομακρύνουμε από το χώρο. Σε άλλες περιπτώσεις αντίθετα, βλέπουμε άτομα τα οποία έχουν κάτι να πουν.

> Πως επιλέγουμε ποιους θα φέρουμε να παίξουν και με ποιους θα παίξουμε

Έπειτα από πολλές συζητήσεις αλλά και συναυλιακές εμπειρίες και σαν διοργανωτές και σαν μπάντα, καταλήξαμε σε μερικά συμπεράσματα σχετικά με το ποιους καλούμε να παίξουν στα σκηνικά που στήνουμε αλλά και με ποιους μοιραζόμαστε τη σκηνή. Η θέση μας είναι ότι οι προτεραιότητες μας σε αυτές τις δυο περιπτώσεις διαφέρουν μεταξύ τους.

Σχετικά με το ποιους καλούμε, αποφασίσαμε να μην ακολουθήσουμε "σκληρή" πολιτική γραμμή. Δηλαδή δεν καλούμε μόνο συγκροτήματα που παίζουν αυστηρά σε καταλήψεις και πολιτικά στέκια, αν και τα προτιμάμε προφανώς λόγω περισσότερων κοινών πολιτικών προταγμάτων. Ο λόγος είναι ότι υπάρχει η παρανόηση ότι το να βιοπορίζεται κάποιος/α από τη μουσική του είναι κατακριτέο, κάτι το οποίο δεν μας καλύπτει σαν άποψη. Η εργασία μέσα στον καπιταλισμό είναι φυσικά εξ ορισμού αλλοτριωτική, αλλά καμία μας προς το παρόν δεν έχει τη δυνατότητα να ζήσει διαφορετικά. Εφόσον λοιπόν κάθε εργασία

αλλοτριώνει, γιατί μπαίνει σαν θέμα μόνο ο βιοπορισμός από τη μουσική; Σε αυτό το σημείο αναρωτηθήκαμε, τι το διαφορετικό έχει το να εργάζεται κάποιος ως μουσικός από κάποιο άλλο επάγγελμα; Εκεί καταλήξαμε πως, σε αυτήν την πολιτική άποψη υποβόσκει η αντίληψη πως η “τέχνη” είναι κάτι “αγνό” που δεν πρέπει να “λερώνεται”, κάτι που βρίσκεται τέλος πάντων εκτός του κόσμου που ζούμε. Εδώ διαφωνούμε σε δύο παραμέτρους.

- Πρώτον δεν μας αρέσει η έννοια της “τέχνης” ούτε και ο όρος “καλλιτέχνης” όταν χρησιμοποιούνται με αυτήν την χροιά. Το να γράφεις στίχους για μας είναι τόσο τέχνη όσο και να γράφεις ένα σύνθημα στους τοίχους μιας εκκλησίας στη πορεία, να πεις ένα καλό αστείο τη σωστή στιγμή σε μια παρέα, να μαγειρέψεις, να συζητήσεις, κλπ. Πιστεύουμε ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν την ανάγκη αλλά και την ικανότητα της δημιουργικής έκφρασης, όχι οι λίγοι “εκλεκτοί” καλλιτέχνες. Άρα η λεγόμενη “τέχνη” μπορεί εν ανάγκη να γίνει άλλο ένα προϊόν προς πώληση στον καπιταλισμό για λόγους επιβίωσης, όπως και η ικανότητα κάποιου να μαγειρεύει, με όλες τις αντιφάσεις που φέρει η εργασία στον τομέα της “ψυχαγωγίας”.

- Δεύτερον δεν θα μπορούσαμε ποτέ να πούμε σε κάποια/ον που καταφέρνει να ζει από την μουσική να μην το κάνει πια αυτό και να επιλέξει μια άλλη δουλειά που θα τον σκοτώνει ψυχικά και σωματικά και θα κερδίζει την υπεραξία της εργασίας του κάποιο αφεντικό. Για να ξεκαθαρίσουμε λίγο το τοπίο, να εξηγήσουμε ότι δεν εξισώνουμε τα αυτοοργανωμένα συγκροτήματα με τα μη. Ξεκάθαρα προέχει η diy μουσική σκηνή. Απλά δεν ακυρώνουμε συγκροτήματα που ενώ βιοπορίζονται από τη μουσική τους στηρίζουν ενεργά και με συνέπεια τα κινηματικά σκηνικά, γιατί πρωταρχικά δεν μας καλύπτει η πολιτική ανάλυση πάνω στην οποία στηρίζεται αυτός ο διαχωρισμός.

Δρούμε λοιπόν κατά περίπτωση. Έχουμε στήσει σκηνικά που παίζουν συγκροτήματα που παρόλο που βιοπορίζονται από τη μουσική τους είναι αξιοπρεπέστατοι και σε περιεχόμενα αλλά και στην συμμετοχή και στήριξη τους σε κινηματικούς σκοπούς.

Σε σχέση με το με ποιους μοιραζόμαστε τη σκηνή, δίνουμε μεγάλη προτεραιότητα στον σκοπό για τον οποίο έχει στηθεί η συναυλία. Είναι προφανώς πιο αυστηρή η αντιμετώπισή μας σχετικά με το line-up, εάν το live που μας κάλεσαν είναι ένα αυτοοργανωμένο hip-hop live που τα έσοδα του σκηνικού θα τροφοδοτήσουν την ομάδα που το έστησε, σε σχέση πχ. με ένα live για δικαστικά έξοδα που επείγουν. Ονόματα με τα οποία δε θα παίζαμε στην πρώτη περίπτωση γιατί θα είχαμε την “άνεση” να το κάνουμε, στην δεύτερη περίπτωση θα παίζαμε. Ενώ είναι όντως προβληματικό πολιτικά να καλούνται με όρους θεάματος και εμπορίου (τι πουλάει), ονόματα τα οποία μικρή ή καθόλου σχέση δεν έχουν με αυτό που πρεσβεύουμε, αντιλαμβανόμαστε όμως και το τι προτεραιότητες βάζουν οι διοργανωτές και γιατί.

Απαραίτητη προϋπόθεση για όλα τα παραπάνω βέβαια, είναι ότι όλοι οι συμμετέχοντες, “επαγγελματίες” και μη, παίζουν στα αυτοοργανωμένα σκηνικά σύμφωνα με τους δικούς μας πολιτικούς όρους, δηλαδή δεν πληρώνονται και δεν έχουν καμία ειδική μεταχείριση.

Αυτή η “κατά περίπτωση” προσέγγιση μας, μας βοήθησε τελικά να μην επαναπαυόμαστε σε κάποια “ακλόνητη” πεποίθηση του τι είναι σωστό να κάνουν οι άλλες ομάδες και εμείς, αλλά να ερχόμαστε στη θέση τους, να επικοινωνούμε και να υπάρχει αλληλοκατανόηση στον τρόπο που βλέπουμε τα πράγματα και στις προτεραιότητές μας.

- Κείμενο αυτοπαρουσίασης της συλλογικότητας (2019)